

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/26/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8523010079
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8523010079.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29.05.2025, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa zo dňa 06.03.2024 sp. zn. 1T/16/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 320 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu

a s použitím § 281 ods. 1 Tr. poriadku, v spojení s § 9 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku a § 87 ods. 1 písm. e) Tr. zákona z a s t a v u j e trestné stíhanie

obž. A. B., nar. XX.XX.XXXX v B., trvale bytom C. XXX, okres B.,

vedené pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

- po predchádzajúcom oslovení poškodeného C. D. a jeho manželky ohľadom možnosti poskytnutia mu peňažnej pôžičky z ich strany, v presne nezistenom čase dňa 13.04.2017, v rodinnom dome č. XXX E. F. G., F. A. H., žiadal od I. D., manželky C. D., peňažnú pôžičku vo výške 5.000,- eur, pričom prisľúbil, že túto vráti najneskôr do pol roka od jej poskytnutia a ak tak do uvedeného času neurobí, že bude platiť z poskytnutej sumy úroky vo výške 10 % mesačne až do jej splatenia, a to napriek tomu, že už vtedy mal viacero obdobných záväzkov, a to aj vo vyšších sumách, ktoré nesplácal a jeho finančná situácia mu ich riadne splácanie ani neumožňovala, čo však I. D. a ani predtým poškodenému C. D. neuviedol, na čo I. D. telefonicky kontaktovala svojho manžela C. D., ktorý v tom čase nebol doma, ohľadom toho, či súhlasí s poskytnutím danej pôžičky obvinenému a následne po jeho súhlase dňa 13.4.2017 v čase o 09:37:57 hod. v obchodnom mieste E., J. v A. H. vybrala hotovosť vo výške 5.000,- eur z Flexibiznis účtu C. D. číslo účtu v tvare IBAN: A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a túto sumu ako pôžičku obvinenému v plnej výške vložila 13.04.2017 v čase o 10:02 hod. v obchodnom mieste spoločnosti K. L., J. v A. H. na účet obvineného vedený v K. L., J., číslo účtu v tvare IBAN: A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, pričom obžalovaný v ním prisľúbenom termíne splatnosti pôžičky, ani doposiaľ, C. D. požičanú sumu nevrátil a neuhradil ani nič s ním pre taký prípad sľúbených úrokov, pričom nereagoval na telefonáty poškodeného, ani na SMS-ky posielané mu ohľadom vrátenia požičanej sumy manželkou poškodeného, ako ani na ich osobnú výzvu na vrátenie požičanej sumy, čím menovanému poškodenému spôsobil škodu vo výške 5.000,- eur,

lebo trestné stíhanie je premlčané.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd obžalovaného A. B. uznal vinným zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- po predchádzajúcom oslovení poškodeného C. D. a jeho manželky ohľadom možnosti poskytnutia mu peňažnej pôžičky z ich strany, v presne nezistenom čase dňa 13.4.2017, v rodinnom dome č. XXX v obci G., okres A. H., žiadal od I. D., manželky C. D., peňažnú pôžičku vo výške 5.000,- eur, pričom prisľúbil, že túto vráti najneskôr do pol roka od jej poskytnutia a ak tak do uvedeného času neurobí, že bude platiť z poskytnutej sumy úroky vo výške 10 % mesačne až do jej splatenia, a to napriek tomu, že už vtedy mal viacero obdobných záväzkov, a to aj vo vyšších sumách, ktoré nesplácal a jeho finančná situácia mu ich riadne splácanie ani neumožňovala, čo však I. D. a ani predtým poškodenému C. D. neuviedol, na čo I. D. telefonicky kontaktovala svojho manžela C. D., ktorý v tom čase nebol doma, ohľadom toho či súhlasí s poskytnutím danej pôžičky obvinenému a následne po jeho súhlase dňa 13.4.2017 v čase o 09:37:57 hod. v obchodnom mieste E., J. v A. H. vybrala hotovosť vo výške 5.000,- eur z Flexibiznis účtu C. D. číslo účtu v tvare IBAN: A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a túto sumu ako pôžičku obvinenému v plnej výške vložila 13.4.2017 v čase o 10:02 hod. v obchodnom mieste spoločnosti K. L., J. v A. H. na účet obvineného vedený v K. L., J., číslo účtu v tvare IBAN: A. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, pričom obžalovaný v ním prisľúbenom termíne splatnosti pôžičky, ani doposiaľ, C. D. požičanú sumu nevrátil a neuhradil ani nič z ním pre taký prípad sľúbených úrokov, pričom nereagoval na telefonáty poškodeného, ani na SMS-ky posielané mu ohľadom vrátenia požičanej sumy manželkou poškodeného, ako ani na ich osobnú výzvu na vrátenie požičanej sumy, čím menovanému poškodenému spôsobil škodu vo výške 5.000,- eur.

Za to mu súd uložil podľa § 221 ods. 2 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, pri zistení pofahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona a nezistení priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona trest odňatia slobody na 18 (osemnásť)mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienienečne odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu na 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zákona uložil povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil povinnosť nahradiť poškodenému C. D., nar. XX.XX.XXXX v A. H., bytom G. XXX, F. A. H., trestným činom spôsobenú škodu vo výške 5.000,- eur (slovom päťtisíc eur).

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote obžalovaný odvolanie, ktoré aj dodatočne písomne odôvodnil prostredníctvom obhajcu. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku a podstatných dôvodov, na podklade ktorých okresný súd vo veci rozhodol, uviedol, že odvolanie obžalovaného smeruje proti všetkým výrokom napádaného rozsudku vzťahujúcim sa na obžalovaného z dôvodu ich nesprávnosti. Vychádzajúc zo zákonnej úpravy trestného činu podvodu v zmysle § 221 Tr. zákona, naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podvodu predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi omylom určitej osoby (resp. jej neznalosťou všetkých podstatných skutočností) a jej uskutočnenou majetkovou dispozíciou a ďalej príčinnú súvislosť medzi touto dispozíciou na jednej strane a škodou na cudzom majetku a obohatením páchatel'a alebo inej osoby na strane druhej. V zmysle právnej teórie (Trestný zákon Veľký komentár, spracovaný autorským kolektívom pod vedením prof. JUDr. Jozefa Čentéša, PhD.) pokiaľ až po uzatvorení zmluvy o pôžičke peňazí (o úvere) vznikli prekážky, ktoré bránili dlžníkovi splniť záväzok z pôžičky (z úveru) a ktoré nemohol v dobe uzatvorenia zmluvy o pôžičke (o úvere) ani predvídať, keď inak bol schopný vtedy záväzok splniť alebo pokiaľ bol síce schopný peniaze vrátiť v dojednanej lehote, ale z rôznych dôvodov vrátenie peňazí odkladal alebo dodatočne pojal úmysel peniaze vôbec nevrátiť, potom jeho konanie nemožno považovať za trestný čin podvodu. Skutočnosť, že obvinený nevráti vypožičanú čiastku peňazí v termíne, ktorý sľúbil, nie je sama osebe dostatočným dôvodom pre zistenie, že pri pôžičke uviedol veriteľa do omylu (R 15/1969). Z vykonaného dokazovania, konkrétne z výpovedí svedka poškodeného C. D. a svedkyne I. D. na hlavnom pojednávaní dňa 07.07.2023 nad mieru akýchkoľvek pochybností vyplýva, že menovaní bez existencie písomnej zmluvy požičali obžalovanému dňa 13.04.2017 sumu 5.000,- eur, čím založili zmluvný vzťah súkromnoprávnej povahy, pričom na základe vykonaného dokazovania možno ustáliť, že v čase poskytnutia pôžičky existovala dohoda o lehote vrátenia požičanej sumy, podľa ktorej mal

obžalovaný vrátiť peniaze približne do pol roka od ich požičania alebo v opačnom prípade hradiť úroky z dlžnej sumy. Existovala teda alternatíva, že ak obžalovaný poskytnutú pôžičku nevráti v určenej lehote, poškodený bude mať nárok na úroky z omeškania, čo súd prvého stupňa v rámci rozhodovania žiadnym spôsobom nezohľadnil. Nemožno opomenúť ďalšiu preukázanú skutočnosť, že poškodený s manželkou predmetnú sumu previedli na účet obžalovaného, čo v spojení s potvrdením o pripísaní požičanej sumy na účet zo strany obžalovaného formou SMS samo o sebe podľa názoru obhajoby rozporuje, resp. vyvracia záver o existencii úmyslu obžalovaného nevrátiť požičané peňažné prostriedky. Podľa názoru obhajoby možno ustáliť, že ak by obžalovaný v čase poskytnutia pôžičky konal s úmyslom požičané finančné prostriedky nevrátiť, je dôvodným predpoklad, že by postupoval tak, aby neexistovali dôkazy preukazujúce transakciu od poškodeného a jeho manželky, a teda by prijal od manželky predmetný obnos v hotovosti, keďže za tým účelom primárne banku navštívili a nenavrhol by vklad v prospech jeho účtu, ktorý je bez akýchkoľvek obtiažnosti preukázateľný a taktiež by nepotvrdil prostredníctvom SMS pripísanie vkladu na jeho bankový účet. Uvedené nad mieru akýchkoľvek pochybností vyvracia úmysel obžalovaného poskytnutú pôžičku nevrátiť, napriek tomu sa súd prvého stupňa ani s touto podstatnou okolnosťou, na ktorú bolo poukazované zo strany obžalovaného a jeho obhajcu na hlavnom pojednávaní, nevysporiadal. Rovnako na základe výpovedí poškodeného a jeho manželky vyplýva, že boli s obžalovaným blízkymi priateľmi, pričom k obdobným pôžičkám už medzi nimi v minulosti došlo a obžalovaný, podľa svojich možností, tieto pôžičky splatil, aj formou naturálnych plnení, čo súd prvého stupňa v zmysle odôvodnenia napadnutého rozsudku považuje za preukázané. V tomto smere je podstatným aj postoj obžalovaného, ktorý uznáva existenciu pôžičky, pričom jej nevrátenie k dnešnému dňu náležite vysvetlil, a to okolnosťami, ktoré nastali až po poskytnutí pôžičky a znemožnili jej splácanie, napriek tomu obžalovaný opakovane prezentoval, že je v jeho záujme svoj občianskoprávny záväzok voči poškodenému uhradiť, vrátane úrokov z omeškania, t. j. tak, ako to bolo pri poskytnutí pôžičky stranami zmluvného vzťahu dohodnuté. Súd prvého stupňa bez náležitého odôvodnenia nezohľadnil obžalovaným na hlavnom pojednávaní tvrdenú skutočnosť, že obžalovaný už uhradil poškodeným časť dohodnutých úrokov a taktiež na účely započítania do dlžnej sumy poskytol poškodeným s ich súhlasom majetkové plnenie v podobe stavebného materiálu, pričom súd prvého stupňa sa jednostranne priklonil na stranu poškodeného a jeho manželky, ktorí uvedené účelovo popierajú. Ako to vyplýva z vykonaného dokazovania, medzi obžalovaným a poškodeným vznikol poskytnutím pôžičky súkromnoprávny zmluvný vzťah s vopred dohodnutými podmienkami, pričom v prípade nedodržania zmluvne dohodnutých podmienok majú zmluvné strany k dispozícii prostriedky civilného práva slúžiace na uplatňovanie vzniknutých nárokov, a to najmä žalobu na plnenie. Jedným zo základných interpretačných pravidiel v trestnom práve, je princíp ultima ratio - tu obhajoba chce poukázať na nález ÚS SR zo dňa 01.04.2009, sp. zn. I.ÚS/402/2008, kde ÚS SR vyslovene uviedol, že „trestné právo s trestnoprávnou kvalifikáciou určitého konania, ktoré má súkromnoprávny základ, je potrebné považovať za ultima ratio, teda za krajný prostriedok, ktorý má význam predovšetkým celospoločenský, t. j. z hľadiska ochrany základných spoločenských hodnôt. V zásade však nemôže slúžiť ako prostriedok nahradzujúci ochranu práv a právnych záujmov jednotlivca v oblasti súkromnoprávných vzťahov, kde závisí predovšetkým na individuálnej aktivite jednotlivca, aby strážil svoje práva (vigilantibus iura), ktorým má súdna moc poskytovať ochranu. Je však neprijateľné, aby túto ochranu aktívne preberali orgány činné v trestnom konaní, ktorých úlohou je ochrana predovšetkým celospoločenských hodnôt, nie priamo konkrétnych subjektívnych práv jednotlivca, ktoré svojou povahou spočívajú v súkromnoprávnej sfére. Ústavný súd k uvedenému dodáva, že v právnom štáte je neprípustné, aby prostriedky trestnej represie slúžili k uspokojovaniu subjektívnych práv súkromnoprávnej povahy, ak nie sú okrem toho splnené všetky predpoklady vzniku trestnoprávnej zodpovednosti, resp. ak nie sú tieto predpoklady nespochybniteľne zistené. V spojitosti s tým obhajoba poukazuje na zásadu IN DUBIO PRO REO, a teda ak existuje rozumná pochybnosť o tom, či v danom prípade boli naplnené predpoklady trestnoprávnej zodpovednosti, je treba rozhodnúť v prospech obžalovaného. Ústavný súd SR vyslovene aplikoval princíp ultima ratio aj napríklad v uznesení sp. zn. IV.ÚS/55/2009 zo dňa 19.02.2009, v ktorom skonštatoval aj to, že prípadnú kompenzáciu eventuálnej ujmy sťažovateľa dostatočne zabezpečujú príslušné občianskoprávne inštitúty. Obdobne Ústavný súd SR aplikoval princíp ultima ratio aj v náleze zo dňa 14.12.2011 sp. zn. I.ÚS/316/2011, v ktorom konštatoval, že podľa zásady pomocnej úlohy trestnej represie (zásady subsidiarity) má byť trestné právo použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušení spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, teda už boli vyčerpané, sú neúčinné alebo zjavne nie sú vhodné. Obhajoba poukazuje aj na komentár autora JUDr. Šamka, sudcu Krajského súdu v Bratislave a člena Súdnej rady, v zmysle ktorej je pri posudzovaní trestného činu podvodu dokazovanie dodržania, či nedodržania obvyklej miery opatrnosti na strane poškodeného

podstatné a dôležité, pretože môže byť až dôvodom nenaplnenia znakov objektívnej stránky trestného činu podvodu, t. j. zavinenie poškodeného môže byť tak zásadné, že vylučuje naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu podvodu (a to konkrétne znakov „vedenie do omylu“, či „využitie omylu“) a pôjde len o občianskoprávnu problematiku, kde riešenie sporných otázok bude spadať výhradne do kompetencie súdov v civilnom konaní. Uvedené autor dôvodí tým, že povinnosť dodržiavať obvyklú mieru opatrnosti má každý (teda aj klamaný, či poškodený) a táto povinnosť vyplýva z § 415 Občianskeho zákonníka. Na základe vykonaného dokazovania možno prijať nepochybný záver, že poškodení vykazovali známky absolútnej pasivity vo vzťahu k uplatneniu svojej pohľadávky z titulu poskytnutia pôžičky obžalovanému, obžalovaného nevyzvali predžalobnou výzvou na vrátenie pôžičky, ani nepodalí civilnú žalobu na príslušný súd a túto svoju pasivitu bez vysvetlenia suplovali až podaním trestného oznámenia na obžalovaného, a teda obišli orgány, ktoré sú zákonom určené na uplatňovanie pohľadávok súkromnoprávnej povahy, aby neúmerne a podľa názoru obhajoby nedôvodne zaťažili orgány trestnoprávnej represie a zahltili ich de facto majetkovým sporom. Obžalovaný má v zmysle vyššie uvedeného za to, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, kedy pri posudzovaní údajného úmyslu obžalovaného obohatiť sa na úkor poškodeného nezohľadnil preukázanú skutočnosť, že sám obžalovaný poskytol poškodenému a jeho manželke údaje svojho bankového účtu a po pripísaní úhrady uvedené potvrdil e-mailom, taktiež sa nevysporiadal s existenciou dohody medzi obžalovaným a poškodeným, že pôžičku vráti do pol roka alebo bude hradiť úroky z omeškania, v plnej miere ignoroval zásadu ultima ratio trestnoprávnej represie, kedy je podľa názoru obhajoby nároky zo súkromnoprávneho zmluvného vzťahu potrebné riešiť v civilnom súdnom konaní a zároveň porušil ustanovenia Trestného zákona upravujúce definíciu trestného činu (§ 8), zavinenia (§ 15), kedy skutok podľa názoru obhajoby nenapĺňa pojmové znaky trestného činu podvodu. Taktiež treba doplniť, že súd prvého stupňa jednostranne v neprospech obžalovaného nezohľadnil doterajšie úhrady zo strany obžalovaného na účely vrátenia pôžičky (odovzdanie hotovosti a naturálne plnenia), aj keď samotní poškodení s manželkou priznali, že aj predchádzajúce pôžičky boli hradené oneskorene a parciálne formou naturálnych plnení. Vzhľadom na uvedené má za to, že svojím konaním nenaplnil skutkovú podstatu prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, ako mu to kladie za vinu obžaloba a toto konanie nemôže zakladať žiadnu trestnú zodpovednosť obžalovaného, preto navrhuje, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 Tr. poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku v spojení s § 322 ods. 3 obžalovaného oslobodil spod obžaloby. Nad rámec uvedeného poukazuje na skutočnosť, že je v jeho záujme pôžičku poškodenému vrátiť, čo potvrdzuje potvrdením o úhrade splátky pôžičky vo výške 500,- eur zo dňa 19.07.2024, pričom tak, ako mu to jeho majetkové pomery a príjmové možnosti umožnia, bude poškodenému uhrádzať aj ďalšie splátky pôžičky až do jej uhradenia. Obžalovaný s účtou žiada, aby odvolací súd uvedené pri rozhodovaní zohľadnil. Ako dôkaz obžalovaný pripája potvrdenie o transakcii.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou, krajský súd nezistil dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktorým predchádzalo, prihliadajúc pritom na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a zistil nasledovné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že v posudzovanom prípade po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku, no najmä na vec sa vzťahujúceho trestného spisu krajský súd zistil splnenie podmienok pre postup podľa § 281 ods. 1 Tr. poriadku, v spojení s § 9 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku a § 87 ods. 1 písm. e) Tr. zákona na zastavenie trestného stíhania vedeného v posudzovanej trestnej veci proti obžalovanému A. B., lebo trestné stíhanie je premlčané.

Podľa § 87 ods. 3 Tr. poriadku premlčanie trestného stíhania sa prerušuje

a) vznesením obvinenia pre trestný čin, o ktorého premlčanie ide, ako aj po ňom nasledujúcimi riadnymi úkonmi orgánu činného v trestnom konaní, sudcu pre prípravné konanie alebo súdu smerujúcimi k trestnému stíhaniu obvineného, okrem prípadu, ak obvinenie bolo následne zrušené, alebo

b) ak páchatel spáchal v premlčacej dobe nový trestný čin, za ktorý tento zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší.

Podľa § 87 ods. 3 Tr. poriadku, prerušením premlčania sa začína nová premlčacia doba.

Podľa § 9 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku, trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie premlčané, pričom premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď došlo k dokonaniu trestného činu.

Inak povedané ustanovenie tohto odseku upravuje jednotlivé prípady neprípustnosti trestného stíhania, t.j. v prípadoch uvedených v tomto ustanovení trestné stíhanie nemožno začať a ak niektorý z prípadov uvedených v § 9 ods. 1 Tr. poriadku nastane až po začatí trestného stíhania alebo až po začatí trestného stíhania sa zistí dôvod jeho neprípustnosti, príslušný orgán činný v trestnom konaní a súd (v konaní pred súdom) musia trestné stíhanie zastaviť.

Jedným zo základných predpokladov pre posudzovanie trestnosti žalovaného skutku, a teda aj samotnej dôvodnosti trestného konania, je tak v čase údajného spáchania predmetného skutku, ako aj v čase vyhlásenia uznesenia o vznesení obvinenia, preskúmanie skutočností, či v čase rozhodovania krajského súdu, je trestné stíhanie prípustné, pričom jedným z dôvodov neprípustnosti trestného stíhania je, ak je premlčané, pretože podľa § 9 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku, trestné stíhanie nemožno začať, a ak už bolo začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak je trestné stíhanie premlčané.

Konkrétne premlčanie trestného stíhania vychádza z jednoduchšej premisy, že uplynutím kvalifikovaného časového obdobia zaniká potreba štátu represívne reagovať na trestnoprávne správanie páchatel'a. Od momentu spáchania trestného činu sa do sporu dostávajú dva záujmy spoločnosti. Jedným záujmom je záujem štátu na potrestaní páchatel'a trestného činu (všeobecný záujem). Druhý záujem predstavuje princíp právnej istoty páchatel'a trestného činu (subjektívny záujem).

Počas uplynutia určitého kvalifikovaného časového obdobia sa postupne oslabuje všeobecný záujem a posilňuje záujem subjektívny, t.j. počas tohto obdobia sa posilňuje právo páchatel'a na právnu istotu na úkor potrestania zo strany štátu.

Z obsahu trestného spisu teda krajský súd zistil, že v predmetnej trestnej veci okresný súd konal na podklade obžaloby Okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa, ktorú podal na súd dňa 15.03.2023 na obžalovaného A. B. pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona na tom skutkovom základe ako je uvedený v napadnutom rozsudku, kde výsledkom vedenia trestného stíhania obžalovaného pred súdom bol odsudzujúci rozsudok, ktorým okresný súd obžalovaného A. B. uznal vinným zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona a uložil mu už skôr uvádzaný druh a výmeru trestu. Ako to plynie zo skutkovej vety výroku napadnutého rozsudku, skutku kladeného za vinu obžalovanému sa mal dopustiť dňa 13.04.2017.

Krajský súd ďalej v rámci odvolacieho konania zistil, o čom v čase rozhodovania okresného súdu vo veci konajúci sudca nemohol vedieť, že v období od spáchania predmetného trestného činu do rozhodnutia krajského súdu, nadobudli účinnosť, pre páchatel'a (obžalovaného) priaznivejšie ustanovenia Trestného zákona, ktoré sú potrebné na tento prípad aplikovať, nakoľko došlo k zmene znenia Trestného zákona (zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony), a to v dôsledku jeho novely zákonom č. 40/2024 Z. z. zo dňa 08.02.2024, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (pri dočasnom pozastavení účinnosti na podklade uznesenia Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 3/2024-112 z 28.02.2024 uverejneného pod č. 41/2024 Z.z.) v znení vychádzajúcom z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 3/2024-761 z 03.07.2024 uverejneného v Zbierke zákonov pod č. 215/2024 Z. z. dňa 06.08.2024.

V kontexte uvedeného potom platí, že v zmysle nálezu Ústavného súdu PL. ÚS 3/2024-761 zverejneného v zbierke zákonov pod č. 215/2024 Z. z. dňa 06.08.2024 bodu 391, premlčanie predstavuje zložku trestnosti činu a v prípade, že dôjde k jeho zmierneniu, čo sa prejaví v skrátení premlčacích dôb, toto zmiernenie pôsobí aj na vzťahy pred schválením novej priaznivejšej úpravy, čo znamená, že otázku premlčania je potrebné preskúmať z pohľadu týchto nových kratších premlčacích dôb, čím sa napĺňa Článok 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť ani zjednocujúce stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 129/2024 zo dňa 28.11.2024 k zjednoteniu výkladu § 2 ods. 1 Tr. zákona. Podľa záverov trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z ustanovenia § 2 ods. 1 Tr. zákona pri jeho výklade v súlade s čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva povinnosť posúdiť trestnosť činu a uložiť trest podľa neskôr účinného zákona, ak je pre páchatel'a priaznivejší než zákon účinný v čase, keď bol čin spáchaný. Z predmetného stanoviska okrem iného tiež vyplýva, že nové (kratšie) premlčacie doby sa budú uplatňovať aj spätne, a teda ak nebolo vznesené obvinenie v tejto novej (kratšej) premlčacej dobe, bude trestné stíhanie premlčané.

Do účinnosti predmetnej novely Trestného zákona, teda do 05.08.2024, škodou malou sa rozumela škoda prevyšujúca sumu 266 eur, škodou väčšou sa rozumela suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy a značnou škodou sa rozumela suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy. Zmena s účinnosťou od 06.08.2024 spočíva pre potreby tohto prípadu v zmene ustanovenia § 125 ods. 1 Tr. zákona, kde škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 700 eur a neprevyšujúca sumu 20.000 eur.

V dôsledku zmeny Tr. zákona je potrebné trestný čin podvodu (konkrétne ustálený skutkový stav) v posudzovanom prípade, pre ktorý bola podaná obžaloba, posudzovať podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, v znení účinnom od 06.08.2024, t.j. ako podvod v malom rozsahu, keďže podvodné konanie obžalovaného malo zahŕňať sumu 5.000 eur, čo je v menšej sume ako 20.000 eur, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody až na dva roky. V danom prípade tak stíhaný trestný čin predstavuje prečin, ktorého trestnosť zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je 3 roky podľa § 87 ods. 1 písm. e) Tr. zákona.

Podľa § 87 ods. 1 Tr. zákona totižto, ak tento zákon neustanovuje inak, trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je

- a) tridsať rokov, ak ide o zločin, za ktorý tento zákon dovoľuje uložiť trest odňatia slobody na doživotie,
- b) pätnásť rokov, ak ide o zločin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou desať rokov,
- c) desať rokov, ak ide o ostatné zločiny,
- d) päť rokov, ak ide o prečin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti dovoľuje uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky,
- e) tri roky pri ostatných prečinoch.

Skutok v tomto prípade, ako už bolo uvedené, mal byť obžalovaným A. B. spáchaný dňa 13.04.2017. V danom prípade tak mala zaniknúť trestnosť činu uplynutím premlčacej doby 3 roky, t.j. dňom 14.04.2020.

Súčasne krajský súd zistil z obsahu pripojených trestných spisov v posudzovanom prípade, že rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 17.09.2021 sp.zn. 41T/22/2021 bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania trestného činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody až na dva roky, ktorého sa mal obžalovaný dopustiť dňa 25.07.2018.

Táto zistená skutočnosť - spáchanie nového trestného činu obžalovaným v čase plynutia premlčacej doby vzťahujúcej sa na trestný čin v posudzovanom prípade - totižto má za následok podľa § 87 ods. 3 písm. b/ Tr. zákona, že premlčanie trestného stíhania sa prerušuje, ak páchatel' spáchal v premlčacej dobe nový trestný čin, za ktorý tento zákon ustanovuje trest rovnaký alebo prísnejší.

Na podklade uvedeného zistenia potom krajský súd upravil dátum, od kedy mala uplynúť v posudzovanej prípadnej premlčacia doba rešpektujúc ust. § 87 ods. 3 písm. b/ Tr. zákona s tým, pokiaľ mal v čase plynutia skúšobnej doby spáchať obžalovaný nový trestný čin dňa 25.07.2018, začala plynúť od znova nová trojročná premlčacia doba, ktorá mala uplynúť dňa 26.07.2021. V danom prípade tak mala zaniknúť trestnosť činu uplynutím premlčacej doby 3 roky, t.j. dňom 26.07.2021.

Ďalej krajský súd z obsahu trestného spisu, konkrétne na čl. 19 - 23 zistil, že obvinenie v posudzovanej trestnej veci (sp. zn. 1T/16/2023) bolo obžalovanému A. B. vznesené uznesením vyšetrovateľa odboru kriminálnej polície, OR PZ v Starej Ľubovni pod ČVS:ORP-1514/6-VYS-KE-2017 dňa 10.03.2022.

Opierajúc sa o doposiaľ uvedené, pokiaľ v posudzovanom prípade obžalovanému A. B. bolo vznesené obvinenie dňa 10.03.2022, tak zjavne až po uplynutí trojročnej premlčacej doby trestného stíhania, ktorá

(aj po úprave) uplynula dňom 26.07.2021, čo podľa ust. podľa § 9 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku je prekážkou pre ďalšie vedenie trestného stíhania proti obžalovanému v tejto trestnej veci, lebo trestné stíhanie je premlčané.

Z týchto dôvodov preto krajský súd, bez reakcie na odvolacie námietky obžalovaného voči napadnutému rozsudku okresného súdu rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

jednomyseľne

Poučenie:

Podľa § 9 ods. 4 Tr. poriadku, v trestnom stíhaní, ktoré bolo zastavené z dôvodu uvedeného v odseku 1 písm. a/ (trestné stíhanie je premlčané), sa však pokračuje, ak vyhlási obvinený (obžalovaný) do troch dní odvtedy, čo mu bolo uznesenie o zastavení trestného stíhania oznámené, že na prejednaní veci trvá. O tom treba obvineného poučiť. Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.